

Náboženství lásky.

Náboženství lásky je falešně chápáno mnohostranným zkreslením a znetvořením pojmu **láska**; neboť největší částí opravdové lásky je přísnost! To, co se **dnes** nazývá láskou, je všechno jiné než láska. Když se půjde tak zvaným láskám neúprosně k jádru, tak tam nezůstává nic než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Opravdová láska nebude pohlížet na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a způsobuje mu radost, nýbrž ona se bude řídit pouze tím, co druhému **prospívá!** Nezáleží na tom, zda to druhému způsobuje radost či nikoliv. To je pravá láska a služba.

Jestliže tedy stojí psáno: „Milujte své nepřátele!“ Tak to znamená: „Čiňte, co jim prospívá! Rovněž je tedy také kárejte, jestliže nemohou jinak dospět k poznání!“ To jest jim sloužit. Jen při tom musí vládnout spravedlnost; neboť láska se nedá oddělit od spravedlnosti, obě jsou jedno! Nemístná poddajnost znamenala by ještě větší pěstování chyb nepřátel a tím více by se připouštělo jejich klouzání po šikmé ploše. Byla by to láska? Tím by naopak došlo k provinění!

Náboženství lásky se jen vysloveně přáním lidí stalo náboženstvím ochablosti, stejně jako osoba nositele Pravdy Ježíše Krista byla stržena k změkčilosti a povolnosti, které on nikdy neměl. Právě svojí všeobjímající láskou byl mezi lidmi rozumu drsný a přísný. Jeho smutek, který se ho často zmocňoval, byl vzhledem k jeho vysokému poslání a tomuto lidskému materiálu stojícímu proti němu už jen samozřejmý. Neměl se změkčilostí

naprosto nic společného.

Náboženství lásky bude po odložení všech znetvoření a dogmatických ¹⁾ omezení učním nejpřísnější důslednosti, ve které nebude možné nalézt žádnou slabost a nelogickou povolnost.

¹⁾

O nauce víry.